

**HAY BẠN GANH TỊ
VÌ TÔI NHẬN LÀNH CHĂNG?**

**"Tôi muốn trả cho người đến sau hết bằng bạn
Tôi chẳng được phép làm như ý tôi sao?
Hay bạn ganh tị, vì tôi nhận lành chăng?
Như thế, kẻ sau hết sẽ nên trước hết,
và kẻ trước hết sẽ nên sau hết"
(Mt 20, 1-16a)**

Bài 36

**HAY ANH GANH TỊ
VÌ TÔI NHẬN LÀNH?**

Ngay từ những trang đầu của Kinh Thánh, ghen tị đã hiện ra như dấu ấn của ma quỷ. Chính vì ganh tị khi thấy Thiên Chúa dựng nên con người "theo hình ảnh Ngài", ma quỷ đã chống lại Thiên Chúa và tìm mọi cách kéo con người ra khỏi ánh sáng. Hiện hình thành con mãng xà, nó khôn lanh thì thầm với nguyên tổ những lời nghi ngờ, *xúi giục họ đừng tin Lời Chúa*, khiến họ sa ngã khi ăn trái cấm bị *Chúa trừng phạt cả ma quỷ lẫn nguyên tổ*:

[4] Rắn bèn trả lời khôn lanh:
*"Không đâu! Chẳng chết, sao đành bỏ qua?
[5] Nhưng Thiên Chúa biết rõ mà!
Ngày nào sẽ đến, ông bà nếm qua,
Tức thì mắt sẽ mở ra,
Sẽ mang bản tính như là thần thiêng,
Biết điều thiện, ác nên kiêng."*

[15] *Ta gây đổ kị giữa mi
Với người phụ nữ chặn mi suốt đời,
Giữa dòng dõi mi khắp nơi
Với dòng người ấy muôn đời dài lâu,
Mi sẽ bị đánh đập đau
Bởi dòng người ấy chặn đầu mi luôn,
Vì mi rình cắn gót chân
Người phụ nữ ấy sẽ dẫn nát thây."*

[16] Chúa phán với người nữ ngay:
*"Người sẽ đau đớn những ngày thai nghén,
Người sẽ cực nhọc mỗi lúc sinh con.
Người sẽ thèm khát được gần chồng người.
Người thì lệ thuộc chồng người,
Chồng người sẽ thống trị người nắm quyền."*

[17] Với người chồng, Chúa phán truyền:
*"Vì người đã nghe lời vợ khuyên ăn trái,
Trái cấm Ta đã truyền không được hái mà ăn,*

Vậy đất đai vì người sẽ bị chung phần nguyên rủa,
*Kiểm ăn người khổ suốt đời,
Phải lao nhọc, đổ mồ hôi mới hòng.*
(St 3: 4-17)

Cũng chính thứ ghen tị ấy đã len vào lòng Cain khi thấy lễ vật của em mình được đẹp lòng Chúa hơn. Cain không còn nhìn thấy tình thương của Thiên Chúa, chỉ còn thấy cái tôi bị đe dọa, và cuối cùng đã ra tay giết em, bị Thiên Chúa nghiêm phạt đoạ đày:

[11] Bây giờ đất nguyên rủa người,
Em người đổ máu do người đã làm.
Kìa coi đất đã há mồm,
Hút vào lấy máu A-ben cho đầy.

[12] Dù người canh tác đất đai,
Thì người cũng chẳng hưởng sai hoa màu.
Người lang bạt khắp địa cầu,
Không nơi nương nấu vùi đầu kiểm ăn."
(St 4: 11-12)

☞ [:: Cong Giao Viet Nam ::](#)

Và trong Tin Mừng, dụ ngôn "đứa con hoang đàng" kể tội người anh cả cũng mang nỗi ghen tị ấy. Anh không vui được trước lòng nhân hậu của cha hậu đãi em mình bỏ nhà đi hoang trở về ăn năn sám hối, coi như đã mất nay tìm thấy. "Anh nổi giận không chịu vào nhà. Cha anh ra năn nỉ. Anh trả lời: 'Cha coi, đã bao nhiêu năm trời con hầu hạ cha, và chẳng khi nào trái lệnh, thế mà chưa bao giờ cha cho lấy được một con dê con để con ăn mừng với bạn bè.' Còn thằng con của cha đó, sau khi đã nuốt hết của cải của cha với bọn đĩm, nay trở về, thì cha lại giết bê béo ăn mừng!'" (Luca 15:28-32)

Từ vườn Êđen, đến cánh đồng của Cain, đến sân nhà người cha nhân hậu, **ghen tị luôn làm mờ mắt con người**, khiến **ta không còn thấy lòng nhân lành của Thiên Chúa**.

Từ vườn Êđen đến Cain – Aben, rồi đến người anh cả trong dụ ngôn đứa con hoang đàng, ghen tị luôn làm con người **đánh mất ánh sáng của Thiên Chúa**. Khi ghen tị, ta không còn thấy ân sủng, **chỉ còn thấy cái "TÔI" cao ngạo ích kỷ**, bị đe dọa. Khi ghen tị, ta không còn nhận ra tình thương, chỉ còn thấy sự so đo. Và khi ghen tị, ta không còn nhìn thấy Thiên Chúa là Đấng ban ơn theo lòng nhân lành của Người.

Chính vì thế, khi kể dụ ngôn những người thợ làm vườn nho, Đức Giêsu muốn chạm vào căn bệnh ấy nơi mỗi chúng ta. Người không chỉ nói về *tiền công*, nhưng nói về *tấm lòng*. Không chỉ nói về *công bằng*, nhưng nói về *lòng nhân*. Không chỉ nói về *giờ làm*, nhưng nói về **ánh mắt của Thiên Chúa**. Và câu hỏi của Người vẫn vang lên cho đến hôm nay: **"Hay anh ganh tị vì tôi nhân lành?"**

Câu hỏi ấy không chỉ dành cho người thợ làm từ sáng sớm, mà dành cho tất cả chúng ta, những người đôi khi quên rằng **được ở trong nhà Chúa đã là một hồng ân**, là niềm vui lớn nhất khi khám phá ra **lòng nhân lành vượt mọi tính toán của Thiên Chúa**, Đấng luôn đi bước trước để tìm kiếm, **kêu gọi ta hãy dẹp tính ganh tị vị kỷ** mà yêu thương tha nhân. **Vì ganh tị không phải là tư tưởng của Chúa**, nó **làm mờ đức tin không nhìn thấy lòng nhân lành của Chúa**, cho nên **ganh tị cần được hoán cải**

I. GANH TỊ LÀM MỜ ĐỨC TIN, KHÔNG NHÌN THẤY LÒNG CHÚA NHÂN LÀNH

Người thợ giờ đầu không sai khi làm việc nhiều. Sai là ở chỗ **họ nhìn người khác để so sánh**, và chính sự so sánh ấy làm họ mất vui. Họ quên rằng: họ đã được gọi vào vườn nho, đã có việc làm, đã được chủ tín nhiệm, đã được trả công đúng như thỏa thuận.

Ganh tị làm ta quên ơn Chúa. Ganh tị làm **ta mù trước lòng tốt của Chúa**. Ganh tị làm ta **biến ơn Chúa thành quyền lợi**, và **biến người khác thành đối thủ**. Ganh tị không chỉ làm ta mất vui, mà còn **làm ta mất Chúa**. Chúa Giê-su không trách người thợ giờ đầu. Ngài chỉ hỏi một câu: *"Hay anh ganh tị vì tôi nhân lành?"* Câu hỏi ấy là tấm gương soi vào lòng mỗi chúng ta. Dem Tin Mừng, Thánh Matthêu trình thuật lời Chúa: ***"Hay mắt bạn ganh tị, vì tôi nhân lành chăng?"***.

Khi ấy, Chúa Giêsu phán cùng các môn đệ dụ ngôn này rằng: "Nước trời giống như chủ nhà kia sáng sớm ra thuê người làm vườn nho mình. Khi đã thoả thuận với những người làm thuê về tiền công nhật là một đồng, ông sai họ đến vườn của ông. Khoảng giờ thứ ba, ông trở ra, thấy có những người khác đứng không ngoài chợ, ông bảo họ rằng: "Các người cũng hãy đi làm vườn nho ta, ta sẽ trả công cho các người xứng đáng". Họ liền đi. Khoảng giờ thứ sáu và thứ chín, ông cũng trở ra và làm như vậy.

Đến khoảng giờ thứ mười một ông lại trở ra, và thấy có kẻ đứng đó, thì bảo họ rằng: "Sao các người đứng nhưng không ở đây suốt ngày như thế?" Họ thưa rằng: "Vì không có ai thuê chúng tôi". Ông bảo họ rằng: "Các người cũng hãy đi làm vườn nho ta".

Đến chiều chủ vườn nho bảo người quản lý rằng: "Hãy gọi những kẻ làm thuê mà trả tiền công cho họ, từ người đến sau hết tới người đến trước hết." Vậy những người làm từ giờ thứ mười một đến, lãnh mỗi người một đồng.

Tới phiên những người đến làm trước, họ tưởng sẽ lãnh được nhiều hơn, nhưng họ cũng chỉ lãnh mỗi người một đồng. Đang khi lãnh liền, họ lẩm bẩm trách chủ nhà rằng: "Những người đến sau hết chỉ làm có một giờ, chúng tôi chịu nắng nôi khó nhọc suốt ngày mà ông kể họ bằng chúng tôi sao"? Chủ nhà trả lời với một kẻ trong nhóm họ rằng: "Này bạn, tôi không làm thiệt hại bạn đâu, chớ thì bạn đã không thoả thuận với tôi một đồng sao?" Bạn hãy lấy phần bạn mà đi về, tôi muốn trả cho người đến sau hết bằng bạn, nào tôi chẳng được phép làm như ý tôi muốn sao? Hay mắt bạn ganh tị, vì tôi nhân lành chăng? Như thế, kẻ sau hết sẽ nên trước hết, và kẻ trước hết sẽ nên sau hết". (Mt 20, 1-16a)

Người chủ vườn nho trả công cho người giờ cuối bằng người giờ đầu, không phải vì ông bất công, nhưng vì ông **tốt lành**. Ông không lấy của người này để cho người kia. Ông chỉ muốn người giờ cuối cũng có cái ăn cho gia đình. Ông trả công không theo giờ làm, mà theo **nhu cầu của con người**. Ngài ban ơn không theo công trạng, mà theo **lòng thương xót**. Ơn Chúa là **nhưng không**. Không ai có quyền đòi hỏi. Không ai có quyền so đo. Khi ta hiểu điều này, ta sẽ thấy lòng Chúa bao la biết bao. ***Ganh tị là tư tưởng của loài người, không phải là tư tưởng của Chúa*** như lời ngôn sứ Isaya đã tuyên sấm:

II. GANH TỊ KHÔNG PHẢI LÀ TƯ TƯỞNG CỦA CHÚA

Con người tính toán, so đo, đố kỵ, ganh tị, ghen tương, Nhưng Thiên Chúa hành động theo **lòng thương xót**, không theo công trạng. Chúa không yêu theo giờ. Chúa không ban ơn theo sổ sách. Chúa không trả công theo kiểu “ai nhiều thì được nhiều”. Thiên Chúa yêu theo **tâm lòng nhân lành** của Ngài. Và chính sự khác biệt ấy làm ta khó chịu. Vì ta quen với công bằng kiểu con người, nhưng Chúa lại mở ra một công bằng mới: **công bằng của tình thương**. Khi ta ganh tị, ta đang đi ngược lại tư tưởng của Chúa. Khi ta so đo, ta đang đóng cửa lòng mình trước lòng thương xót. Trong **Bài Đọc I**, ngôn sứ Isaya loan báo: *"Tư tưởng Ta không phải là tư tưởng các người":*

Hãy tìm Chúa khi còn tìm được, hãy kêu cầu Người khi Người còn ở gần. Kẻ gian ác, hãy bỏ đường lối mình, và kẻ bất lương, hãy bỏ những tư tưởng mình, hãy trở về với Chúa, thì Người sẽ thương xót; hãy trở về với Thiên Chúa chúng ta, vì Chúa rộng lòng tha thứ.

Vì tư tưởng Ta không phải là tư tưởng các người, và đường lối các người không phải là đường lối của Ta, Chúa phán như vậy. Như trời cao hơn đất thế nào, thì **đường lối Ta vượt trên đường lối các người, và tư tưởng Ta cũng vượt trên tư tưởng các người** thế ấy. (Is 55,6–9)

Ơn Chúa không phải là phần thưởng cho người giỏi, mà là **quà tặng cho người biết mở lòng**. Vì thế, ai ghen tị là người chưa hiểu Thiên Chúa. Ai so đo là người chưa bước vào nhịp đập của trái tim Người. Kẻ ấy phải chừa bỏ tính xấu so bì tị nạnh ghen tương. Thói ganh tị ấy phải được hoán cải như lời Thánh Phaolô gửi tín hữu Philipphê *"Anh em hãy sống xứng đáng với Tin Mừng của Đức Kitô. **Vì đối với tôi, sống là Đức Kitô**"*

III. GANH TỊ VÌ VẬY CẦN ĐƯỢC HOÁN CẢI

Thánh Phaolô là mẫu gương của một trái tim **không so đo**, không ganh tị, không tính toán. Ngài chỉ mong “sống xứng đáng với Tin Mừng”. Hoán cải là gì?

- Là chuyển từ cái nhìn của ta sang cái nhìn của Chúa.
- Là bước từ ganh tị sang biết ơn.
- Là vui với điều Chúa ban cho người khác.
- Là nhận ra rằng **ơn Chúa là nhưng không**, không ai có quyền đòi hỏi.

Khi ta biết vui với ơn Chúa ban cho người khác, ta trở thành người tự do. Khi ta biết tạ ơn vì điều mình đã nhận, ta trở thành người hạnh phúc. Khi ta học nhìn bằng ánh mắt của Chúa, ta trở thành người **thuộc về Chúa** thật sự. Trong **Bài Đọc II**: Thánh Phaolô khẳng định như vậy:

Anh em thân mến, dù tôi sống hay tôi chết, Đức Kitô sẽ được vẻ vang trong thân xác tôi. **Vì đối với tôi, sống là Đức Kitô**, còn chết là một mối lợi. Nhưng nếu sống trong xác thịt này đem lại cho tôi kết quả trong việc làm, thì tôi không biết phải chọn đường nào. Tôi đang lúng túng trong hai điều này: là **ước ao chết để được ở với Đức Kitô thì tốt hơn bội phần**, nhưng cứ ở lại trong xác thịt thì cần thiết cho anh

em. **Anh em hãy sống xứng đáng với Tin Mừng của Đức Kitô.** (Pl 1, 20c-24. 27a)

Hoán cải khỏi ganh tị là hành trình của tình yêu nhỏ bé, như Thánh Têrêsa Hải Đồng Giêsu thú nhận: “Có lúc con thấy ganh tị, nhưng xin Chúa cho con vui với ơn của chị em.”

Chuyện kể rằng: Trong một vương quốc xa xưa, có một vị vương gia nổi tiếng với tính cách cuồng ghen tuông. Vương gia này có một người vợ xinh đẹp và thông minh, nhưng ông luôn nghi ngờ lòng trung thành của bà. Mỗi khi thấy vợ mình nói chuyện với bất kỳ người đàn ông nào, dù chỉ là những cuộc trò chuyện vô hại, ông đều nổi cơn ghen tuông và tra hỏi bà. Một ngày nọ, một vị quan trẻ tuổi và tài năng được bổ nhiệm vào triều đình. Vị quan này rất được lòng dân và vua, khiến vương gia cảm thấy bị đe dọa. Ông bắt đầu nghi ngờ rằng vị quan trẻ này đang cố gắng chiếm lấy vị trí của mình và thậm chí là tình cảm của vợ ông. Vương gia quyết định bày mưu để hạ bệ vị quan trẻ. Ông tạo ra những tin đồn và bằng chứng giả để vu khống vị quan trẻ này. Tuy nhiên, sự thật cuối cùng cũng được phơi bày. Vị quan trẻ không chỉ chứng minh được sự trong sạch của mình mà còn được vua ban thưởng và thăng chức. Vương gia, vì hành động ghen tuông và mưu mô của mình, đã mất đi lòng tin của vua và dân chúng. Ông bị giáng chức và sống trong sự hối hận suốt phần đời còn lại.

Câu chuyện này nhắc nhở chúng ta **rằng ghen tuông và sự nghi ngờ vô căn cứ có thể dẫn đến những hậu quả nghiêm trọng và mất mát lớn lao.**

Chuyện Tấm Cám trong dân gian là bài học nhớ đời cho những ai thù hận vì ghen tương ganh tị. Mẹ con Cám thấy Tấm được yêu thương, nên ganh tị, tìm cách hãm hại Tấm. **Ganh tị làm người ta đánh mất nhân tính, còn lòng nhân lành thì nâng con người lên.**

LỜI NGUYỆN

Lạy Chúa,
Khi con nghe dậy lên tâm vị kỷ
Chẳng phục vụ, nhưng muốn chỉ được hơn
Khi con nghe lòng mình không tự chủ,
Vị trí khôn bị cảm tình lấp mờ,
Khi tầm mắt con giới hạn bảo thủ,
Không trông xa, hẹp hòi, chẳng dám cho
Con nhớ rằng khi ấy Chúa gọi con.

Lạy Chúa,
Khi nghe câu hỏi của Chúa: **“Hay anh ganh tị vì tôi nhân lành?”** con nhận ra biết bao lần con đã để ganh tị làm mờ mắt đức tin. Xin Chúa tha thứ cho những lần con nhìn người khác bằng ánh mắt so đo, thay vì nhìn họ bằng ánh mắt yêu thương của Chúa.

Xin cho con biết thưa lên với Thánh Vịnh: **“Gần Chúa là hạnh phúc đời con.”** Vì chỉ khi ở gần Chúa, trái tim con mới được chữa lành khỏi ganh tị.

Xin dẫn con từ ganh tị đến biết ơn, từ so đo đến quảng đại, từ cái nhìn của con người đến cái nhìn của Thiên Chúa.

xin cho con học lấy tấm lòng nhân lành của Chúa, để biết vui với niềm vui của anh chị em mình, biết tạ ơn vì ơn Chúa ban cho người khác, và biết mở lòng trước sự quảng đại vô biên của Chúa.

Xin biến đổi trái tim chúng con, để từ nay con không còn sống theo cái nhìn chật hẹp của con người, nhưng biết nhìn mọi sự bằng ánh mắt của Chúa: ánh mắt của lòng thương xót, ánh mắt của sự bao dung, ánh mắt của tình yêu không tính toán.

xin cho con trở thành những người thợ vui tươi trong vườn nho của Chúa, biết làm việc không vì so đo, nhưng vì yêu mến; không vì đòi hỏi, nhưng vì biết ơn; không vì ganh tị, nhưng vì muốn cho tình thương của Chúa được lan tỏa đến mọi người.

Xin Chúa tha thứ cho những lúc chúng con nhìn người khác bằng ánh mắt nghi ngờ, thay vì nhìn họ bằng ánh mắt yêu thương của Chúa.

Xin tha thứ cho những lần chúng con quên tạ ơn vì những gì mình đã nhận, nhưng lại bận lòng vì điều người khác được ban.

Hiệp cùng cộng đoàn **Đáp Ca** lời **Thánh Vịnh**, chúng con xin dâng lời Tạ Tụng Tạ Ơn Chúa đầy lòng nhân ái, chí công đã lắng nghe chúng tha thiết kêu van, vì:

*Những ai thành khẩn kêu van,
Ngài không xa cách, ở gần ngay bên.*

[2] Chúa là Vương Đế con thờ,
Con xin muôn kiếp tung hô Danh Ngài.

Ngày ngày liên tiếp không ngơi,
Danh Ngài con sẽ đời đời tán dương.
[3-9] Chúa là Đấng khôn lường cao cả,
Khấp thiên hạ từng đã ngợi khen.

Đời đời truyền tụng loan tin
Huân công kỳ vĩ hiển vinh của Ngài,
Ngài đầy uy dũng tuyệt vời,
Oai phong khả úy chói ngời vinh quang.
Người người nhắc nhở truyền loan:
Chúa hằng nhân ái với toàn muôn dân.

[17-18] Lời Ngài chính trực, chí công,
Việc Ngài thực hiện đầy lòng khoan nhân.

*Những ai thành khẩn kêu van,
Ngài không xa cách, ở gần ngay bên.
(Tv 145, 2-3. 8-9. 17-18)*

 <http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=13065>

Ben. Đỗ Quang Vinh